

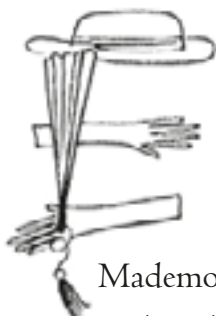
N HARTJE PARIJS, niet ver van de rivier de Seine, ligt een lange brede straat, *Avenue des Temps Perdus*. Aan beide kanten van de straat staan groen gestippelde bomen. Elke boom groeit in een kleine zandcirkel, waar Franse honden te hooi en te gras een *crotte* leggen. Midden op de *Avenue des Temps Perdus* staat een prachtig oud gebouw en helemaal bovenin woont Mademoiselle Oiseau.

Als je je kin optilt en omhoogkijkt zie je het huis bijna wiebelen. Niet alleen omdat het heel hoog is, maar ook omdat alle vogels, katten en gekke balkonmeubels van Mademoiselle je een draaiërig gevoel geven.

Het ziet eruit alsof er een hoed op het huis ligt. Een zomerse, grappige strohoed die wil wegvliegen samen met de vogels en de katten, en met de zwarte balkonbalustrades als een met kant geborduurd lint.

IGENLIJK KENT NIEMAND Mademoiselle Oiseau. Mensen weten alleen maar dat ze daarboven woont. Sommigen zeggen dat ze daar al honderd jaar woont. Maar dat is een raar idee, want als je haar zo op haar balkon ziet, oogt ze helemaal niet oud.

Mademoiselle Oiseau is een soort mengelmoes van een meisje en een oudere dame. Een mengelmoes, smal en klein, met grote weelderige haarlokken.

Ze heeft een heel bouwwerk van veren, lovertjes, voile en vogelnestjes in haar haar. Een van haar burens beweert zelfs dat-ie haar met een opgezette hermelijn achter haar oor heeft gezien. Maar misschien was dat gewoon een van haar katten die zich wilde aanstellen.

Onder al die warboel uit zijn twee grote, roetige ogen en een kersenmond te zien. Opgemaakt als een stomme-filmactrice, dat kun je wel zeggen. Maar ze is verre van stom. Nu en dan belandt er een lange stortvloed van Franse vloeken op het hoofd van een onschuldige figuur op straat.

Mademoiselle houdt van zwart, maar heeft toch veel blingbling. Om haar hals en polsen wikkelt ze meterslange kralenkettingen die glitteren en hoopvolle geluidjes geven. Het ziet er allemaal best zwaar uit, al dat spul in haar haren en die kralen, en toch beweegt ze zich zo soepel als een kat op haar torenhoge klikklakschoenen.

Nee, honderd jaar kan Mademoiselle Oiseau echt niet zijn.

ADEMOISELLE OISEAU gaat nooit de deur uit. Zelfs niet om een croissant te kopen of de preiquiche die ze elke dag als lunch eet. Ze stuurt een van haar tweeënveertig katten eropuit, Señorita Chachacha, de enige die ze echt vertrouwt. Elke dag wanneer de wijzers van de klok op kwart over één staan springt Señorita Chachacha van haar fluwelen stoel af, pakt met haar tanden een zwart gevlochten mandje van de grond op en glipt door de deur naar buiten. En omdat ze een kat is, neemt ze de trap en niet de lift.

In het mandje ligt een briefje met de bestelling van Mademoiselle Oiseau:

Wanneer Señorita Chachacha de zes trappen af getrippeld is, moet ze wachten tot iemand de grote voordeur in of uit loopt zodat ze buiten kan komen, op de avenue. Soms duurt het zo lang dat ze met haar kopje in de mand indommelt. Maar is ze eenmaal buiten, op de stoep, dan gaat het snel.

Señorita Chachacha zigzagt tussen de auto's door die op de Avenue des Temps Perdus rijden en als ze aan de overkant van de straat gekomen is, krabt ze op de deur van Boulangerie Boubouille. Monsieur Dufour doet direct open:

'Mon Dieu, Mon Dieu,' zegt hij. 'Dat je het vandaag alweer overleefd hebt! In dit idiote verkeer!'

Monsieur Dufour is altijd even ongerust dat Señorita Chachacha de afstand verkeerd zal inschatten en onder een auto zal worden geplet. Het is leuk om een kat die met bestellingen komt als klant te hebben. Hij heeft Mademoiselle Oiseau zelf nog nooit ontmoet, maar een enkele keer heeft hij wel een glimp van haar opgevangen. Zo te zien is ze een mooi dame-tje. Anders, maar mooi.

Op een dag schrijft Monsieur Dufour zelf een briefje, dat hij samen met de ingepakte spulletjes in het mandje stopt:

De kat komt een uur later terug met antwoord van Mademoiselle Oiseau. Haar kattenbelletje klinkt alsof het over iemand anders gaat:

Monsieur Dufour stelt daarna nooit meer een vraag over de warme maaltijd.

Het vreemde is dat hij haar nooit naar buiten ziet gaan, die avond niet en geen enkele andere. Ze vliegt vast net als haar vogels door de ramen naar buiten, denkt hij, terwijl hij wat sinaasappelschilletjes in chocolade opeet die niemand heeft willen kopen.

N HET APPARTEMENT ONDER Mademoiselle Oiseau woont Isabella Artioli. Isabella is een negenjarig meisje dat bijna niet te zien is. Haar ogen zijn grijs. Even grijs als het schoolplein en even grijs als Isabella's gezicht en sprietige haar. Er valt niets speciaals over Isabella Artioli te zeggen, niks wat je bijblijft.

Andere negenjarigen hebben donker, dik haar, lange sprinterbenen of grote, witte voortanden. En hebben ze dat allemaal niet, dan hebben ze wel mooie kleren, charmante lachkuiltjes of een levendige fantasie waaruit non-stop verhalen opborrelen zodat de hele klas aan hun lippen hangt. Aan Isabella Artioli's lippen hangt niemand. Ze wordt niet gezien of gehoord. Ze wordt zelfs nauwelijks opgemerkt. Wanneer de andere leerlingen tegen haar op botsen als de bel gaat, zegt niemand 'sorry' of 'ga eens opzij'. Ze wordt gewoon heen en weer geduwd alsof ze niet bestaat.

Binnen in Isabella Artioli is een lege ruimte. Die is zo groot en leeg dat het bijna pijn doet. Soms probeert Isabella zo vaak en stevig te slikken dat er geen plek meer is voor die ruimte. Maar de slikbewegingen blijven in haar keel steken. En dan doet het nog meer pijn.